

Spredte spejle giver sjove syner

Kunstpark Ordrupgaard åbner den første af tre årlige udstillinger med kunst i haven. Jeppe Hein lægger flot ud.

Karsten R.S. Ifversen,
arkitekturredaktør

Jeppe Hein. Kunstpark Ordrupgaard.
Vilvordevej 110. Sponsor: Det Obelske
Familiefond og 15. Juni Fonden. Åbner i dag.

Det står ned i stænger, da vi besøger Ordrupgaard. Vi er ellers kommet herop for at bese museets romantiske pragthave, hvor der er dukket to kunstværker op af Jeppe Hein. Det ene er et rundt spejl, der er spændt ud i en nylonsnor mellem en gren i et højt træ og jorden. Her står det

og duver let i vinden og laver et svævende 'hul' i synsfeltet. Det andet og største værk er en spejllabyrint, der er placeret netop så langt væk fra cafeen i Zaha Hadids tilbygning, at man i første omgang kun lige aner, at der er noget på spil derude i haven, noget med noget flimrende leg med blanke overflader. Så udstyret med paraplyer begiver vi os ud i den lune sommerregn og haven, der fra og med i dag er omdøbt til Kunstpark Ordrupgaard.

Havde vi blot været her dagen før til det officielle pressemøde, ville vi have oplevet kunstværket, som det var tænkt, gnistrende i sin metaloverflades højglans og fuldstændig flimrende i sin desorientering af sanserne. I stedet står det lidt mat i det, fyldt med tunge dråber, der løber som tårer ned ad dens kolde kinder.

Men det gør nu ikke oplevelsen meget ringere. Det giver den blot en anden tone. Haver er jo smukkeste i regnvej, når de grønne farver bliver dybe, frodige og nuancerede. Ved siden af det blanke kunstværk står et duetræ og smider sine snehvide blomsterblade som brugte lommestørklæder i græsset.

Labyrinten står på en lille kunstig forhøjning under en smukt knudret vandgran, hvis laveste grene fungerer som et halvtag. Den dannes af seks halvcirkelformede vægge af lameller.

Formelt set er det et meget skarpt mi-

nimalistisk kunstværk, sådan som væggene er opstillet symmetrisk spejlet over to akser. Finishen er også skarp. Her er søgt den højeste præcision for at give materiale og komposition et sømløst industrielt udseende. Men den optiske virkning er alt andet end perfekt symmetri og orden.

Refleksionerne myldrer ind og ud mellem de blankpudsede stålplader. Lamellernes bredde og afstanden mellem dem er den samme, og det gør, at mindst halvdelen af synsfeltet udgøres af et spejlbillede med en eller flere spejlinger. Det giver en temmelig delirisk fornemmelse og en ordentlig gang borte-tit-tit med hjernen.

'SEMICIRCULAR Mirror Labyrinth II' hedder værket, der er lavet specifikt til Kunstpark Ordrupgaard. II-tallet indikerer, at det ikke er første gang, han laver en labyrint af halvcirkler – der var en på Art Basel i 2011. Ordrupgaards er dog dobbelt så stor, og det er første gang, den opstilles i et havemiljø.

I Ordrupgaards omgivelser er den trods sit primære afsæt i minimalismens formelle skulpturtradition ingen helt fremmed fugl. For flimrende, flygtige sansendeindræk er tidligere sat på kunstnerisk formel i Ordrupgaards gemmakker. Vilhelm Hansens oprindelige kunstsamling af fransk impressionisme handler jo i særdeleshed om det.

GEMMELEG.
Jeppe Heins værker ser formelle ud, men det er sansesudfordringen, legen og den sociale interaktion, der er deres erklærede mål.
Foto: Andreas Omvik

Det er en indgroet vane ikke at røre ved kunsten

Det er i hvert fald den linje, museet selv trækker fra samlingen til det nye initiativ med samtidskunst i haven. Linjen fremhæves af, at den indendørs samling over det næste år tillige er forsynet med to spejlværker af Jeppe Hein.

Det ene er et delvis knust spejlgulv 'Mirror Floor', som man inviteres til at træde op på. Man vægrer sig dog, både fordi det ser skrøbeligt ud – som at træde op på usikker is – men også fordi det er en indgroet vane ikke at røre ved kunsten – og da slet ikke i en så fornem og kostbar malerisamling.

I det andet værk, 'Fields of Vision', kigger man ind i en sekssidet kasse med glughuller. Det ser ud, som om man kan kigge tværs gennem kassen, men et spejl indeni afbøjer lyset, så man i stedet ser ud til siden. Værket står fremragende mellem monterne midt i samlingen i den gamle villas centrale stue.

I begge værker er det symmetri og orden, der lægges op til, men deres indbyggede overraskelser gør dem finurlige. I Jeppe Heins kunst har dette altid et socialt element. Gennem leg med sanserne skaber værkerne et uhøjtideligt fællesskab mellem museumsgæsterne.

Det er ikke særlig dybt, det er ikke deri, kvaliteten ligger. Den ligger i, at værkerne virker. De sætter én i virkelig godt humør, og hvor meget minimalistisk kunst kan man sige det om?

karsten.ifversen@pol.dk